

arra nézve lásd a *MOL*, anyagát, 143–145. tegercs. A forrás közli az egyes zsidóktól, illetve a különböző települések zsidó közösségeitől begyűjtött műalkotások listáit is.

48. Az irodájára vonatkozó dokumentumok, valamint számos elkobzott zsidó vállalat részletes adatai megtalálhatók *uo.*, 72–74. tegercs. Lásd továbbá *Dosar Nr. 40029*, 16. kötet, 460. o.

49. Turvölgyi főhadiszállása a budapesti Szabadság tér 4. sz. alatt volt. Legközelebbi munkatársai: Bódocsy Miklós, a titkára, és Pethő Sándor, Pintér Sándor, a helyettesei. *MOL*, 79. tegercs.

50. Lásd 1944. augusztus 18-án kiadott, 1500/1944. sz. rendeletét, *uo.*, 85. tegercs, valamint *Dosar Nr. 40029*, 14. kötet, 86–88. o.

51. Hasonló döntésekre példákat lásd *Vádirat*, 3:124–126., 214–215., 218–225., 367–368., 414–422., 433–445., 585–588. o.

52. A vonatot először a Zirc melletti Óbányára, majd Brennebergbányára vitték. Itt egy beszámoló szerint Toldi átrendezte a zsákmányt, és 1945. március 30-án Ausztriába rendelte a vonatot. Innsbruckba menekült három kocsival, amelyekben 44, arannyal és ékszerrel teli láda, továbbá 2 doboz gyémánt volt. A maradék 61 kincsekkel teli ládát az amerikaiak szereztek meg. A ládák részletes tartalma állítólag a következő volt: 41-ben aranytárgyak voltak, összesen kb. 2300 kg súlyban; 35-ben férfi- és női órák 200 kg súlyban; 18-ban drágaköves ékszerek 700 kg súlyban, 8 ládában 114 kg gyémánt és 160 kg igazgyöngy, 3 ládában pedig különböző fizetőeszközök és aranyrudak, összsúlyuk összesen kb. 320 kg. Két nagy vasdobozban válogatott gyémántok és gyöngyök voltak. Lévai, *Fekete könyv*, 223. o.

53. Lévai: *Eichmann in Hungary*. Pannónia Press, Bp., 1961, 227. o. A magyarokat különösen az bosszantotta, hogy a németek értékes festményeket vettek el. Lásd például *Vádirat*, 3:166–167. o.

54. E családok származását lásd William O. McCagg Jr.: *Jewish Nobles and Geniuses in Modern Hungary*. Columbia University Press, New York, 1972. A Weiss családról és a Weiss Manfréd Művek létrejöttéről lásd még Berend T. Iván–Ránki György: *Csepel története*. Kossuth, Bp., 1965; Hanák Péter: A lezáratlan per. In: *Zsidókérdés, asszimiláció, antiszemitizmus*. Gondolat, Bp., 1984, 355–375. o.; Varga László: The Great Generation of the Hungarian Bourgeoisie. *Acta Historica Academiae Scientiarum Hungaricae*, Bp., 30. kötet, 3–4. sz., 1984, 353–379. o.

55. C. A. Macartney, 2:287. o.

56. Azoknak a fontosabb ipari, bányá- és bankvállalatoknak a felsorolását, amelyek e családok kezében voltak, lásd *uo.*

57. Karsai Elek–Szinai Miklós: „A Weiss Manfréd-vagyon német kézbe kerülésének története.” *Századok*, Bp., 95. évf., 1961, 4–5. sz., 694. o.

58. Köztük báró Weiss Jenőné, szül. Geitler Anna, báró Kornfeld Györgyné, szül. Kawalsky Elza, dr. Borbély Ferenc és dr. Heinrich Antal.

59. Nemcsak a Himmler-csoporttal folyó tárgyalások alatt, hanem a megegyezés 1944. május 17-i aláírása után is tartották magukat a híresztelések, hogy a Weiss Manfréd Műveket egyesítik a Hermann Göring Művekkel. Lásd például a *The New York Times* 1944. április 30-i jelentését, és Veessenmayer 1944. június 1-jei táviratát Ribbentrophoz, *RLB*, 408. és 411. dok.

60. A letartóztatottak között volt Kornfeld Móric báró és Weiss Jenő báró is. A család többi tagjának sikerült idejében elmenekülnie.

61. A „rokoni csoportot” Hoff György, a Weiss Manfréd Művek jogtanácsosa és Fenyvesi Zoltán képviselte. Az SS és Becher képviselői a berlini Wilhelm Schneider